

Maatschappelijk werk in volle Corona Crisis

Yves Kabwe aan het woord

De laatste keer dat ik mijn gedachten heb neergepend, was met de niet-selectie van onze peter Radja voor het WK 2018. Een leuke zomer met volle terrasjes, sfeer op de markten en heel België dat 'Tous ensemble' zong.

21 april 2020

Lege straten, lege markten, lege scholen, lege speelpleinen.
Het decor dat je je inbeeldt voor een horrorfilm is nu realiteit.

Moeder Natuur heeft ons duidelijk gemaakt dat wij haar gasten zijn, en dat wij haar nodig hebben, en niet andersom.

De kinderen, jongeren en ouders waarmee we normaal dagelijks werken zijn plots fysiek verdwenen. We zien of horen elkaar, in de beste gevallen, enkel nog via social media of telefonisch.

De warme contacten waarmee wij als sociaal werkers normaal onze visie, missie en vooral onze liefde willen overdragen, worden ons ontnomen. En dit geldt niet enkel voor ons, maar ook voor de miljoenen mensen, die een deel van hun geborgenheid en warmte kwijt zijn.

Onze huiswerkklas is leeg. De kat van de club wandelt tussen de banken alsof het haar territorium is en zij de baas is. Tijdens een online begeleiding vraag ik een speler waarom hij zijn huiswerk op zijn bed maakt. "Omdat ik thuis geen bureau heb trainer, laat staan mijn eigen bed".

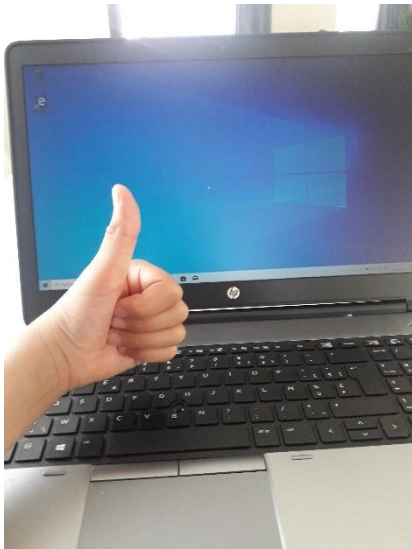
Reality check

Er zijn maatschappelijke issues waarover we ons als maatschappelijk werkers zorgen maken.

Even terugschakelen naar de voorbije week. Via whatsapp krijg ik verschillende vragen binnen van ouders en spelers. "Trainer, zou u een brief voor ons willen afdrukken? Een familielid komt vrij uit de gevangenis en komt bij ons logeren.

We moeten de brief voor opvang bezorgen aan zijn advocaat.”. Ik krijg terug een flits van mijn laatste bezoek op hun appartement: 4 slaapkamers voor 8 kinderen en de ouders...

Wat met de families waarbij de kinderen of jongeren per 2,3 of meer op een kamer slapen? Hebben we al gedacht aan de jongeren en ouderen met psychische/mentale problemen die voor zichzelf of hun directe omgeving een gevaar kunnen zijn.

Een moeder belt mij in paniek op. Haar zoon met een psychisch problematiek begrijpt de ernst van de nieuwe situatie niet en vertoeft vaak buiten. Beide ouders zijn al op leeftijd en zijn bang om zo besmet te raken met het virus. Na een gesprek met de zoon en het uitlenen van een laptop waardoor hij ook binnen online met vrienden contact kan onderhouden, is de situatie opgelost.

Wat met stress en angst? Hoe gaan de kids mentaal uit deze periode komen? Wat met de enorme economische gevolgen?

De problemen die we vandaag zien, zijn nog maar het tipje van de ijsberg.

Ondanks de enorme inspanningen van onze regering, zijn er nog steeds scholen die op zoek zijn naar laptops of computers. We kunnen niet iedereen helpen, maar iedereen kan iemand helpen!

Dit alles zet aan tot denken. Sport is relatief, en niet levensnoodzakelijk.

Zijn de fondsen wel juist verdeeld, en zijn we door onze levensstijl niet afgeweken van de basics? We hebben allemaal een deel van de verantwoordelijkheid hierin.

Ook onze voorzitter Michel Pradolini ziet de gevolgen van deze crisis in en kwam reeds met een krachtig signaal over de financiële situatie in het amateurvoetbal. Na een moment van bezinning is het nu het moment om individueel voor de spiegel te staan.

Niet enkel op sportief vlak, maar op alle vlakken.

Yves

